

העתיד היה כחול וצלול

"מול הים", סרטון אנימציה שיוצג ב"פנים. יום. זיכרון", מפעל ההנצחה של בית אבי חי, מתמצת את אהבתו העמוקה לים של סמ"ר עמית יאורי, שנהרג במבצע צוק איתן • אביו, שחר יאורי, מדבר על החיים שנגדעו בדיוק כשהתחילו

רותי קדוש

"פחדתי שיקרה לו משהו". שחר יאורי

צילום מתוך אלבום משפחתי

ע

מית יאורי, אהב את הים והים השיב לו אהבה. מגיל צעיר הילד הירד-שלמי שחה, חתר, צלל, גלש, ולקראת שחרורו מצה"ל גאו בו מחשבות לנצל את כספי מענק השחרור למי-מון קורס סקיפרים, עליו חלם. כמו אביו שחר. העתיד היה צלול, כחול וחלומי. אבל בקיץ 2014 פרץ מבצע צוק איתן. סמ"ר עמית יאורי, לוחם בהנדסה קרבית, נהרג בהתקלות בדרום רצועת עזה, בטרם מלאו לו 21.

את אהבת הים שאפיינה את עמית יאורי, העתיקה היוצרת והמאירת דפנה אוורדיש, ל"מול הים", סרטון אנימציה שיצרה במסגרת פרויקט "פנים. יום. זיכרון", של מגזין האינטרנט של בית אבי חי בירושלים, שזו שנתו השמינית. פרויקט שרתם את טכנולוגיית האנימציה למלאכת החייאת רסיסי זיכרון מחייהם של חיילים שנהרגו. השנה נוספו לפרויקט חמישה סיפורים חדשים, בהם סיפורו של עמית יאורי, שאוהביו אמרו עליו שהמשפט המתאר אותו בצור רה הטובה ביותר: "מים שקטים חודרים עמוק".

הסרטון, הצולל אל נבכי נפשו, ואל החיי-בור העמוק של יאורי למים ולים, מלווה בשיר הכואב "מול הים" מאת זלדה, ללחן וביצוע אפל וקורד של עמיר לב. "מול הים" כאשר שחררתי את דג הזהב/ צחק הים/ ואמץ אותי/ אל לבו החפשי/ אל לבו הזורם/ אז שרגנו יחד/ אני והוא/ לא תמות נפשי. הישלט רקב בורם חי?/ הוא שר קד/ על נפשו הסואנת/ ואנכי שרתי על נפשי המואבת".

"מים שקטים חודרים עמוק". עמית יאורי צילום מתוך אלבום משפחתי

"זוהי ההנצחה היחידה של עמית שלא הייתי מעורב בה", אומר שחר, אביו, "במהלך העבודה על הסרטון, אין קשר בין האמן למשפחה. היה לי ברור שנושא הים היה חלק מהסרטון, אבל לא חשבתי שהיוצרת תתמקד רק בזה. כשצפיתי בו, הופתעתי לראות עד כמה דפנה אוורדיש הצליחה לגעת בניואנסים קטנים באישיותו של עמית. קלטה את דמותו. התחברה לשקט ולעוצמה שלו. להיעדר המוחצנות, תוך התמקדות באהבתו למים ולים. זה ריגש אותי".

הברקודות צחקו מאוד

שחר יאורי, שגדל ליד הים באשדוד ושרת בחיל הים, הוא גם סקיפר שהריבוק את בנו באהבה לים. בדומיית מעמקי הים, התעצם הקשר הייחודי בין האב לבנו. "עמית ואני צללנו כבני זוג", הוא מספר. "הייתה לנו תקשורת טובה מתחת למים – באילת, או בסיני. הייתה בעמית נינוחות רבה. היו לנו בדיחות וחוויות משותפות. בכל צלילה עמית מצא כל מיני חפצים בקרקעית הים, כמו סכין צלילה, משקפת או שנורקל מסיי-כה. היו לו פי שניים מסיכות צלילה ממה שהיינו צריכים לכל המשפחה".

בסיומו של הסרטון, שאורכו שתיים וחצי דקות, מפציעה הכתובית: "לזכרו של עמית יאורי, שגילה את קסם הים וצחקוקו", והיא מחזירה את האב לזיכרון של צלילי לוח ילדות של עמית, בטרפיל פול בהרב בסיני. "עברנו בין הבריכות הטבעיות, שם רואים דגים, צבי ים כוכבים ועוד", הוא מספר. "כששחינו לפתח הבריכה השלישית, שמוציאה אותך לים הפתוח, ראינו שתי ברקודות בפתח הבריכה. לברקודות יש פה עם שינים חשופות, ונרמה שהן צוחקות צחוק מרושע. עמית, שהיה אז בן שמונה, נהיה מהן ושחה בספיד אל החוף. מאז, הברקודות שצחקו אליו, הפכו לבדיחה משפחתית".

עמית יאורי נולד ב-30 בנובמבר 1993 בירושלים. בנם הבכור של שחר ועינת יאורי. אח לנועם ולעידו. "כבר בילדות ראו את אופיי: דעתן, שמכיר את עצמו ויודע מה טוב לו. ילד בולט, חיינני, אנרגטי שעוור לכולם", כתב עליו אביו. בחטיבת הביניים והתיכון למד בגימנסיה רחביה. בית הספר

לא היה חביב עליו במיוחד. "לא התרגשתי מהעובדה שלא התחבר ללימודים. מצד שני, היה לו ידע כללי נרחב ואינטליגנציה גבוהה", מעיד האב.

"עמית העצים את עצמו בספורט והגיע להישגים. הוא שחה, רץ, רכב על אופניים. הספורט עשה לו טוב, ולימד אותו דברים רבים על עצמו. הוא לא היה טיפוס זרוק או מוטרף, אבל הוא לא הלך בתלם. דרכו הייתה ברורה לו. כמו שאמר עליו דודו: 'לעמית היה קול פנימי ברור וחזק', מעיד שחר יאורי.

לאחרונה פרסם שחר יאורי בעמוד הפייסבוק שלו, צילומי מסך של התכתבות מודאגות עם בנו במהלך צוק איתן, עד שהבשורה המרה נקשה על דלת המשי-פחה ביום שישי, 25 ביולי 2014.

הייתה לך תחושת בטן?
"הייתי מודאג לאורך כל המבצע, שהתברר כמלחמה בלתי נמנעת, אבל מנוהלת בשלומיאליות. עם זאת, הכרתי את האחד-ריות, המעורבות והחיילות המקצועיות שלו, והראגה שלו לחייליו. פחדתי שיקרה משהו. אבל לא תיארתי לעצמי שזה יקרה באמת. במהלך המבצע הוא הפקיד את הטי-לפון שלו בעורף. סימסתי לו, רציתי שבהפוגות, כשיפתח את הטלפון, הוא יראה שאנחנו חושבים עליו".

אסונה של משפחת יאורי כפול. כשנה וחצי אחרי שעמית נהרג, אמו, עינת יאורי, נפטרה ממחלה. "אשתי חלתה ותוך חודש ימים נפטרה. הכאב והאובדן הכריעו אותה. גם היא קורבן של המלחמה. ואז אני

שים מתרחקים, כי הם פוחדים שזה מדבק", אומר שחר, ומוסיף ציטוט מתוך אנה קרני-נה של טולסטוי: "כל המשפחות המאושרות דומות זו לזו. אך האומללות, אומללות כל אחת בדרכה".

האם הצלחת לשחרר את דג הזהב כנא-מר בשיר?
"הלוואי שיכולתי לשחרר את הכאב. זה קשה. אבל דג זהב מתקשר גם לאוצר, פרס, למשהו טוב".

שני פרויקטים נוספים מנציחים את עמית יאורי: קטע שביל לרוכבי אופניים בערבה, בין הר משא לעתיקות מואה שעל דרך הבי-שמים. השני: פרויקט שהחלה בו אמו עינת ז"ל ואביו: מרוץ המתקיים בסוף שבוע של יום ההולדת של עמית, מהר הרצל לגימ-נסיה רחביה. "זו תקופה קשה מאוד", הוא אומר. "לאחר יום הזיכרון אפליג למרסיי ביחד עם חבר. מאז שעמית נהרג, הגברתי את הסקיפירות. עשיתי קורסים, התמקצתי, הפלגתי, חציתי אוקיינוסים. הטבע, הרוח והים, הם כמו חמצן עבורי".

למה אתה הכי מתגעגע?
"לשיחות עם עמית. לחיבוק. לצלילות המשותפות. למשפחתיות ולחיים הפשוטים שהיו לנו".

"מול הים" ושאר סרטוני ההנצחה, יהיו זמינים ביום הזיכרון באתר האינטרנט של בית אבי חי. היום, ערב יום הזיכרון (21:30), יתקיים בבית אבי חי האירוע "צופים וזוכי-רים", שבו יוקרנו הסרטונים, בליווי מוזיקלי וסיפורים אישיים עם יובל דיין ואוהד חיטמן. ●

דג הזהב. מתוך "מול הים"

איור: דבנה אודיש